EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

El Cul del Pou | | Actualitzat el 10/02/2017 a les 11:15

Manresa queda bé; alguns manresans, no tant

Â L'editorial del mes de febrer
Il·lustració: Maria Picassó

Quan al despatx d'alcaldia es van assabentar que TV3 volia fer aterrar el "Jo pregunto" al Conservatori, des de Manresana d'Equipaments Escènics s'estava negociant la data per no haver de fer fora un privat que havia llogat -pagant- la sala i es va engegar la maquinària per posar el teatre a disposició de la posada de llarg de Carles Puigdemont al més aviat possible. Fora la pols, fora el privat i predisposició absoluta. No es podia perdre l'oportunitat de cap manera. El Molt Honorable havia de lluir però, sobretot, havia de lluir el Tori! A l'estiu ja es van pintar les parets de la sala i es va condicionar alguna part després que s'ensorrés el sostre del vestíbul. En temps rècord, reforma dels vestidors més nous de darrere de l'escenari, pintura de marcs de les portes, neteja de les motllures dels frontals de les llotges i, especialment, canvi de les bombetes d'una aranya de la platea que no sabem si el mateix Joan Morros va fer baixar ben a poc a poc resant perquè no s'ensorrés el sostre ni es desplomés la làmpada. Amb el teatre vam quedar bé. La televisió pública va quedar satisfeta, no caldria sinó.

Però el teatre va ser un mer decorat. El recinte encara necessita molta inversió després de l'indult ciutadà, sobretot a l'escenari i a la teulada, a part que al tercer pis i al galliner és millor que no hi deambuli millor. Ara bé, el que no s'esperaven a alcaldia era la presència d'una columna de "franctiradors" disposats a posar Puigdemont entre l'espasa i la paret. Dos dels preguntaires, a més, eren manresans i, precisament, no gaire seguidors de Junts pel Sí. El mestre amb "iniciativa", amb el seu discurs recurrent, però ben justificable, va ser educat. El politòleg mal girbat no va donar gaires mostres de "solidaritat". Al patí de butaques, cares conegudes disposades a aplaudir-ho tot i, des del primer pis, la classe política piulant a cor què vols. El President va suar la cansalada i l'home va tornar totes les pilotes amb una educació digne de destacar. Com a exercici democràtic, la interpel·lació hostil a Puigdemont tampoc no va estar malament. Ara, el més probable és que al gironí li vinguessin al cap dos pensaments mentre era a l'escenari del Conservatori: «quines ganes que tinc de convocar el referèndum i deixar de presidir l'executiu» i «me'n recordaré tota la vida de Manresa i d'aquests amables ciutadans a qui he hagut de respondre».